

2. Zarzut drugi dotyczący tego, że decyzja Parlamentu o nieuwzględnieniu ogłoszonych oficjalnie przez Hiszpanię wyników wyborów do Parlamentu Europejskiego z dnia 26 maja 2019 r. oraz późniejszej decyzji o uwzględnieniu innej i niepełnej listy posłów wyłonionych w dniu 20 czerwca 2019 r. przekazanej przez władze hiszpańskie, która nie obejmuje skarżących, narusza art. 12 aktu wyborczego z 1976 r. i art. 3 ust. 2 decyzji Rady Europejskiej 2018/937 ⁽¹⁾ w związku z art. 39 ust. 2 karty, art. 10 ust. 1 i 2 TUE, art. 14 ust. 2 i 3 TUE oraz art. 1 ust. 3 aktu wyborczego z 1976 r.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że decyzja Parlamentu o uznaniu komunikatu hiszpańskiej komisji wyborczej z dnia 20 czerwca 2019 r. za równoznaczny z pozbawieniem skuteczności poświadczenia o uzyskaniu przez skarżących wyboru do Parlamentu Europejskiego stanowi niezgodne z prawem stwierdzenie wakatu, które narusza z winy Parlamentu art. 13 aktu wyborczego z 1976 r, a tym samym narusza art. 6 ust. 2, art. 8 i 13 aktu wyborczego z 1976 r. w związku z art. 39 ust. 2 karty, art. 10 ust. 1 i 2 TUE, art. 14 ust. 2 i 3 TUE oraz art. 1 ust. 3 aktu wyborczego z 1976 r.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że decyzja Parlamentu odmawiająca zagwarantowania skarżącym, zgodnie z art. 3 ust. 2 regulaminu Parlamentu Europejskiego, prawa do zasiadania w Parlamencie i w jego organach oraz do korzystania z pełni związanych z tym praw od dnia pierwszego posiedzenia do czasu wydania orzeczenia w sprawie sporów wniesionych zarówno do Parlamentu, jak i hiszpańskich organów sądowych narusza art. 3 ust. 2 regulaminu Parlamentu Europejskiego oraz art. 5 ust. 1 i art. 12 aktu wyborczego z 1976 r. w związku z art. 39 ust. 2 karty, art. 10 ust. 1 i 2 TUE, art. 14 ust. 2 i 3 TUE oraz art. 1 ust. 3 aktu wyborczego z 1976 r.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że decyzja Przewodniczącego Parlamentu odmawiająca skarżącym prawa do korzystania z przywilejów i immunitetów na podstawie art. 9 Protokołu (nr 7) w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej narusza art. 5 ust. 2 regulaminu Parlamentu Europejskiego, art. 6 ust. 2 aktu wyborczego z 1976 r. i art. 9 wspomnianego protokołu w związku z art. 39 ust. 2 karty, art. 10 ust. 1 i 2 TUE, art. 14 ust. 2 i 3 TUE oraz art. 1 ust. 3 aktu wyborczego z 1976 r.

⁽¹⁾ Decyzja Rady Europejskiej (UE) 2018/937 z dnia 28 czerwca 2018 r. ustanawiająca skład Parlamentu Europejskiego (Dz.U. 2018, L 1651, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 27 czerwca 2019 r. — Coppo Gavazzi/Parlament

(Sprawa T-389/19)

(2019/C 270/50)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Maria Teresa Coppo Gavazzi (Mediolan, Włochy) (przedstawiciel: M. Merola, avvocato)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie za niebyły lub stwierdzenie całkowitej nieważności aktu, o którym skarżąca została powiadomiona w drodze zaskarżonego komunikatu, poprzez który Parlament Europejski ponownie określił uprawnienia emerytalne z tytułu zaprzestania aktywności i nakazał odzyskanie kwoty wypłaconej na podstawie poprzedniego wyliczenia emerytury;

- nakazanie Parlamentowi Europejskiemu zwrotu wszystkich kwot niesłusznie wstrzymanych, wraz z odsetkami ustawowymi od dnia dokonanego potrącenia, i zobowiązanie Parlamentu Europejskiego do wykonania wydanego wyroku i do podjęcia wszelkich inicjatyw, aktów lub środków koniecznych do zapewnienia natychmiastowego i pełnego przywrócenia pierwotnej wysokości świadczenia emerytalnego;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga dotyczy aktu, którym Parlament Europejski ponownie określił uprawnienia emerytalne z tytułu zaprzestania aktywności skarżącej w następstwie wejścia w życie w dniu 1 stycznia 2019 r. uchwały nr 14/2018 Ufficio di Presidenza della Camera dei Deputati (prezydium izby deputowanych, Włochy) i nakazał odzyskanie zapłaconej kwoty, wypłaconej na podstawie poprzedniego wyliczenia.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. W ramach zarzutu pierwszego skarżąca podnosi brak właściwości organu, który wydał akt, naruszenia istotnych wymogów proceduralnych i wynikające z tego naruszenia art. 41 karty praw podstawowych.
 - Skarżąca twierdzi w tym względzie, że komunikat Parlamentu Europejskiego jest niezgodny z prawem, ponieważ ciążą na nim poważne i oczywiste braki o charakterze przede wszystkim proceduralnym, a w szczególności okoliczność, że decyzję wydała Dyrekcja Generalna ds. Finansów, nie zaś Prezydium Parlamentu Europejskiego, jak przewiduje art. 11a ust. 6 i art. 25 ust. 3 Regulaminu Parlamentu Europejskiego. Zdaniem skarżącej komunikat nie wskazuje w sposób wystarczający powodów, dla których został przyjęty i które powodują automatyczne stosowanie włoskiej uchwały.
2. W ramach zarzutu drugiego skarżąca podnosi brak podstawy prawnej zaskarżonego aktu i naruszenie prawa przy wykładni art. 75 przepisów wykonawczych do Statutu posła do Parlamentu Europejskiego.
 - Skarżąca twierdzi, że zaskarżony akt jako podstawę prawną błędnie wskazuje załącznik III do Przepisów dotyczących zwrotu kosztów oraz diet posłów do Parlamentu Europejskiego („przepisy ZKDP”) i art. 75 Przepisów wykonawczych do Statutu posła do Parlamentu Europejskiego („przepisów wykonawczych do statutu”). Instytucja emerytalna przewidziana w przepisach ZKDP wygasa w dniu 14 lipca 2009 r., wraz z wejściem w życie Statutu posła do Parlamentu Europejskiego. Co się tyczy art. 75 przepisów wykonawczych do statutu, który przywołuje załącznik III do ZKDP, to nie upoważnia on Parlamentu Europejskiego do przyjęcia środka takiego jak zaskarżony środek.
3. W ramach zarzutu trzeciego skarżąca podnosi, że komunikat wyraźnie narusza zastrzeżenie prawne ustanowione w art. 75 ust. 2 przepisów wykonawczych do statutu, odnoszącym się wyraźnie do warunków przewidzianych w prawie krajowym, co wyklucza znaczenie wewnętrznych uchwał izby deputowanych państwa członkowskiego.
 - Skarżąca twierdzi, że zmiany, o których mowa w uchwale nr 14/2018 Ufficio di Presidenza della Camera dei Deputati (prezydium izby deputowanych, Włochy), nie zostały przyjęte w drodze ustawy państwowej, lecz w drodze zwykłej uchwały prezydium izby deputowanych.
4. W ramach zarzutu czwartego skarżąca podnosi oczywiste naruszenie ogólnych zasad prawa europejskiego, takich jak zasada pewności prawa, uzasadnionych oczekiwań, ochrony praw nabytych i zasady równości.
 - Skarżąca twierdzi, że zaskarżona uchwała poważnie narusza zaufanie pokładane przez byłych posłów w nienaruszalności już nabytych praw, a także oczekiwania wynikające z ram regulacyjnych obowiązujących w czasie trwania ich mandatu. Ponadto znaczne obniżenie świadczeń ekonomicznych należnych byłym posłom na podstawie uprzednio obowiązujących uregulowań nie jest poparte żadnymi odpowiednimi lub nadrzędnymi względami prawnymi, jak przewiduje orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości i Europejskiego Trybunału Praw Człowieka.